De bloem van de kampioen (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Sinds haar zeventiende schoot Marieke elke woensdagavond met pijl en boog in de oude gymzaal van het dorp. Haar trainer, een norse man van bijna zeventig, zei zelden iets aardigs. Toch had hij haar ooit toevertrouwd dat ze de beste boogschutter was die hij in veertig jaar had zien opgroeien. Die opmerking droeg ze mee als een geheim. Elke keer dat haar pijl precies in de roos belandde, hoorde ze zijn stem opnieuw in haar hoofd.

Het seizoen was echter rommelig verlopen. In maart lag het openbaar vervoer wekenlang plat door een staking van het buspersoneel, waardoor Marieke de helft van de trainingen miste. Haar vader bracht haar soms met de auto, maar hij werkte in ploegendienst en kon lang niet altijd. Bovendien was er in april iets veel ergers gebeurd. Haar trainer werd 's ochtends bewusteloos in zijn keuken gevonden, en in het ziekenhuis bleek dat hij een beroerte had gehad. Hij verloor de spraak in zijn rechterhelft van het gezicht en kon zijn arm niet meer optillen.

De weken daarna reed Marieke elke zondag naar het revalidatiecentrum. Ze vertelde hem over de andere schutters, over de nieuwe pijlen en over de regen die door het dak van de gymzaal lekte. Hij luisterde, knikte langzaam en tekende soms een cijfer in de lucht. Op een dag schreef hij met trillende hand één woord op een servet: 'doorgaan'. Marieke vouwde dat servet op en stopte het in haar tas, waar het maandenlang bleef zitten.

In juni begon het kampioenschap voor junioren, het belangrijkste evenement van het jaar. De hele competitie had ernaartoe geleefd, want tientallen clubs uit het hele land stuurden hun beste schutters. Marieke had geloot tegen een meisje uit Groningen dat vorig jaar had gewonnen. Het was een merkwaardig gevoel om iemand te treffen die je eigenlijk bewonderde. De eerste serie pijlen ging matig, en na afloop trilden haar vingers zo hevig dat ze haar handschoen bijna niet uit kreeg.

In de tweede serie veranderde er iets. Marieke ademde rustiger, telde tot drie en liet los. De pijlen vlogen bijna geruisloos naar het doel. Bij het laatste schot was het zo stil in de hal dat ze haar eigen hartslag hoorde. Later zei iemand dat het klonk als een slag op een houten deur. Ze had gewonnen met twee punten verschil, en die overwinning voelde onwerkelijk. Toen ze het podium af liep, dacht ze meteen aan het servet in haar tas. Ze reed niet naar het feest van de club, maar rechtstreeks naar het revalidatiecentrum. Daar legde ze de medaille en één rode bloem op het nachtkastje van haar trainer, die haar met natte ogen aankeek en heel langzaam met zijn goede hand haar pols vastpakte.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28945

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2008